

Publicerad 2013-09-23 02:02 av Connie

Dödens raksträcka

Mannen spanar uppmärksamt ut på vägen. Mörkret är kompakt och synen drunknar i natten. Månen förmår inte lysa upp landskapet. Han håller krampaktigt i ratten. Han ser husens upplysta fönster flimra förbi.

Skogen utanför ruvar tyst och mörk. Han kör på slingrande vägar genom den vindlande svarta natten. Andedräkten immar bilens rutor. Snön hänger som vita cancersvulster på grenarna.

Flingorna likt vintergatans solsystem dansar emot honom i skenet från strålkastarna. På dödens raksträcka denna vinternatt, sladdar han plötsligt ut i en sömn. Kör rakt genom himlakropparna mot skogen och den frusna sjön.

Plötsligt lyfter bilen, som om den fått vingar. Hjulen ryter som otämjda vilddjur på flykt undan döden. Han vaknar, gör en rörelse med armen på ratten. Men för sent, det mörka landskapet är redan på väg in genom bilrutan.

Ett kort ögonblick blir bilen likt en farkost på sin väg genom vintergatan. En ensam snöflinga smälter mot hans läppar. Rymden böjer månljuset mot vinterfågeln kalla plåt. Med ett rovdjurs glödande strålkastarögon dyker den ner med ett brak i vakens djupa mörker.

Rött lyser mannens ångest där han ligger i fällan, hejdad i olyckans ögonblick i ett stelnat misstag. Månen fladdrar till i vakens svarta fångstnät. Mannen famlar blint i vattenvågens snabba virvel.

Döden har stulit hans andetag. Tystnaden verkar vara det ända som lever. Det är en dödens natt där inget ljus i världen hjälper. Isen sluts om honom och det blir åter stilla över den frusna sjön.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Connie med Poeter.se id #17202 innehar upphovsrätten